

FUTUR I CONDICIONAL DE PROBABILITAT

El futur és el temps verbal amb el qual s'enuncien els fets que encara no han succeït però que amb molta certesa s'espera que succeeixin. El futur s'anomena *simple* si es refereix a l'acció encara en curs («escriuré», «cantarem») i compost o perfet si l'acció es veu com a acabada («hauré escrit», «haurem cantat»).

Com que el futur es refereix a fets que no han succeït, el seu ús admet tota mena de valors i matisos. Un d'aquests és aplicar el futur a un fet que se suposa actual però del qual no hi ha una completa certesa; és el que s'anomena *futur de probabilitat*, que es troba molt estès en el registre col·loquial, però que s'ha d'evitar en un llenguatge més formal perquè pot provocar ambigüitat. En aquests casos es recomana l'ús de *potser*, *tal vegada*, etc., amb el verb en present, o bé la perífrasi *deure* + [infinitiu] en present o, si escau, en pretèrit perfet:

- ~ El gos s'ha posat a bordar. Hi haurà algun estrany prop de la casa.
- ✓ El gos s'ha posat a bordar. Hi deu haver algun estrany prop de la casa.
- ✓ El gos s'ha posat a bordar. Potser hi ha algun estrany prop de la casa.
- ~ Són les set i l'Emili no ha arribat. S'haurà oblidat de la reunió.
- ✓ Són les set i l'Emili no ha arribat. Es deu haver oblidat de la reunió.
- ✓ Són les set i l'Emili no ha arribat. Potser s'ha oblidat de la reunió.

De manera anàloga, el condicional és el temps amb el qual s'enuncien els fets hipotètics que, per a ésser efectius, requereixen el compliment, com a mínim, d'una condició que es planteja en una oració subordinada. També en aquest cas es parla d'un condicional simple («escriuria», «cantaríem») i d'un condicional compost («hauria escrit», «hauríem cantat»), depenent de si l'acció hipotètica es considera en curs o acabada.

Com el futur, també el condicional s'aplica sovint en el registre col·loquial a fets dels quals no hi ha una completa certesa, però aquesta vegada situats en el

passat. Aquesta pràctica també es considera poc recomanable i per a esmenar-la es recomana l'ús de *potser*, *tal vegada*, etc., o la perífrasi *deure* + [infinitiu] amb el verb en passat:

~ El conductor va reaccionar de seguida davant l'incident. No seria la primera vegada que s'hi trobava.

✓ El conductor va reaccionar de seguida davant l'incident. No devia ser la primera vegada que s'hi trobava.

✓ El conductor va reaccionar de seguida davant l'incident. Potser no era la primera vegada que s'hi trobava.